

Mit kaptam az erdélyi magyar íróktól

A hetvennégy éves George Sbarcea, a Román Rádió és Televízió hajdani főigazgatója, a román koncertiroda, az ARIA egykori vezérigazgatója, a kitűnő író, esszéista és műfordító, akinek a világ zeneirodalmának számos nagyságáról írott regényes életrajzai mindig kivételes könyvsikerek voltak, aki féltucat nyelven tartott egyetemi előadásokat, majd minden földrészen, aki könyveit a két világháború közötti Kolozsvárról, illetve a magyar szellemi élet jeles személyiségeiről magyarul írta meg (a bukaresti Kritérium gondozásában kerültek a magyar olvasók kezébe), aki az egyetemes magyar irodalom és főként az erdélyi magyar irodalom számos művét fordította románra (és ugyanő tolmácsolta a román közönségnek a kolozsvári Szegő Júlia Bartókról írott könyvét). Alábbi kötetlen, kedvesen csevegő stílusban, magyarul megformált visszaemlékezésében ismét a két világháború közötti magyar vonatkozású élményeihez tér vissza.

Romániában rövidesen az ő új fordításában kerül a román olvasók asztalára Kuncz Aladár Fekete kolostor című regénye.

Később próbáltam fordítani Krúdy Gyula írásait is, de nem sikerült. Pedig az író leányát, Krúdy Zsuzsát is felkerestem Pesten, hogy megszerezsem a beleegyezését. Évekig kísérleteztem az elbeszélésekkel, a Szindbáddal, míg rájöttem: Krúdy fordíthatatlan! Az ő szókincse, mondatszerkesztése, stílusa: gyönyörű virágzása egy egész korszaknak. Krúdyt a nyelvezete miatt szerettem leginkább, de csodáltam benne azt is, hogy képes volt kiszabadítani magát a századból. Csak Mikszáthnak sikerült ennyire a múltban élni, a múlt verőfényét, illatát, hangvételét felidézni! Részben ezeknek a könyveknek is köszönhetem, hogy öregedő fővel is még álmodozom.